

BARCA
DE
SALVARE

O.F. WALTON

HJR

BARCA DE SALVARE

O.F. Walton

© 2017 Asociația MAGNA GRATIA.

Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *Launch the Lifeboat*.

Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Traducerea, design copertă și interior și tehnoredactare: MAGNA GRATIA.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;

imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);

stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.

copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Politica de copyright completă este disponibilă la adresa de internet: <http://www.magnagratia.org/copyright.html>

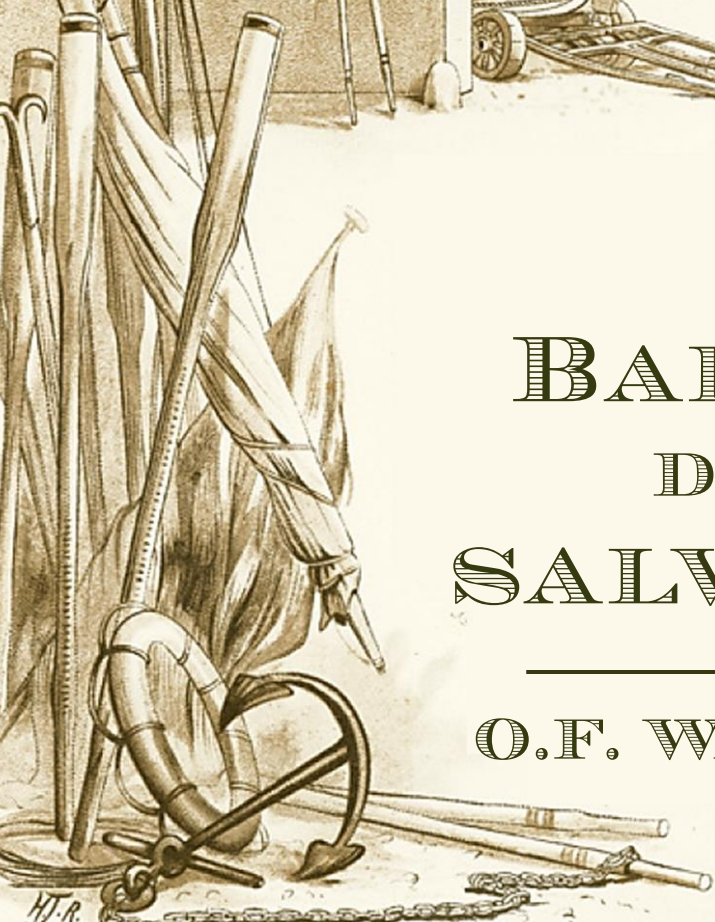
Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,
Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

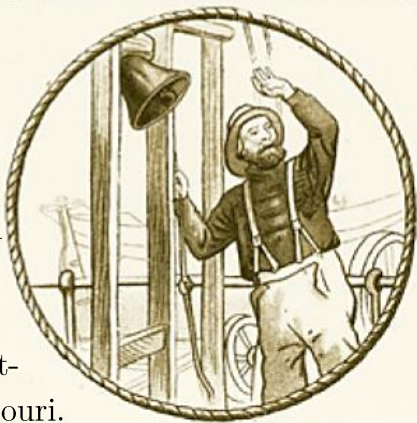
BARCA
DE
SALVARE

O.F. WALTON

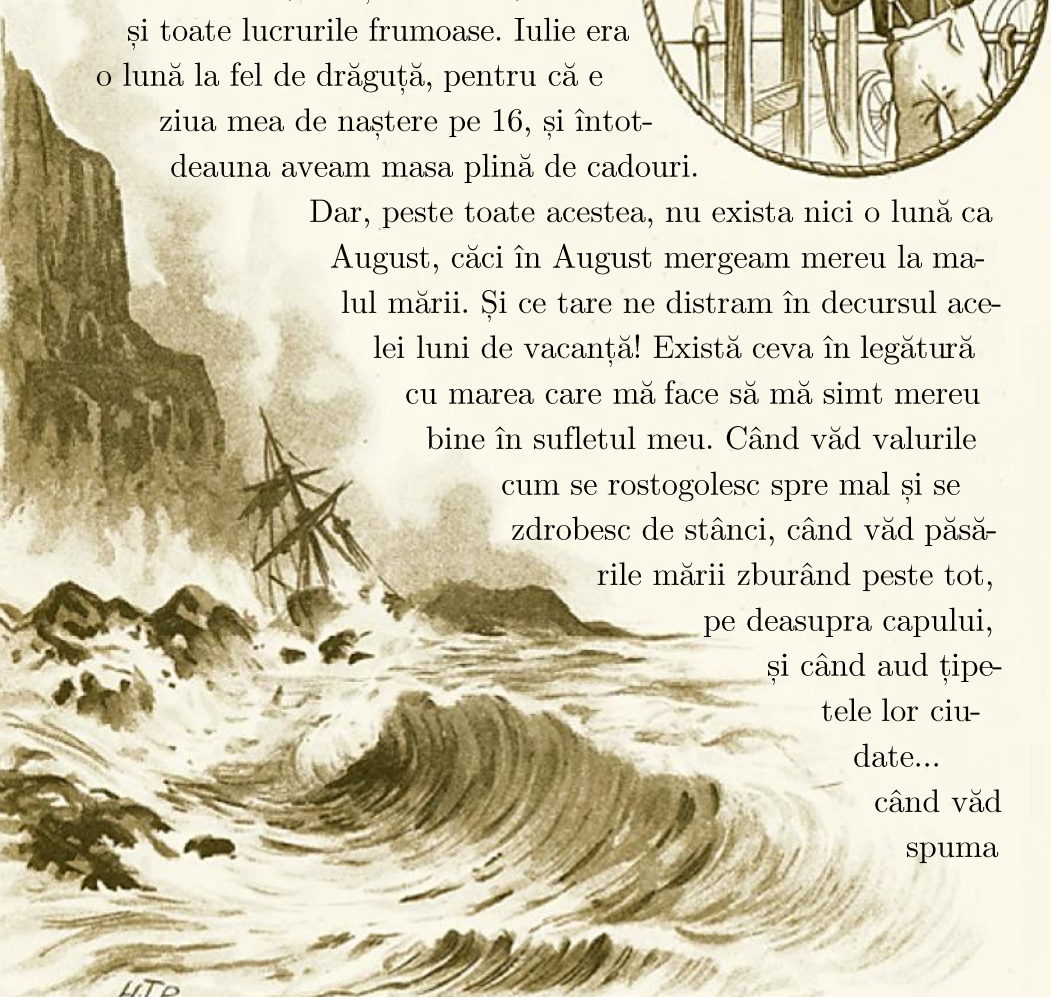
H.T.R.

Când eram copil, mă gândeam că August era cea mai fericită lună din an. Îmi plăcea și luna Decembrie, pentru că atunci era Crăciunul, însoțit de brad, cadouri și toate lucrurile frumoase. Iulie era o lună la fel de drăguță, pentru că e ziua mea de naștere pe 16, și întotdeauna aveam masa plină de cadouri.

Dar, peste toate acestea, nu exista nici o lună ca August, căci în August mergeam mereu la malul mării. Și ce tare ne distram în decursul acelei luni de vacanță! Există ceva în legătură cu marea care mă face să mă simt mereu bine în sufletul meu. Când văd valurile cum se rostogolesc spre mal și se zdrobesc de stânci, când văd păsările mării zburând peste tot, pe deasupra capului, și când aud țipetele lor ciudate...
când văd spuma

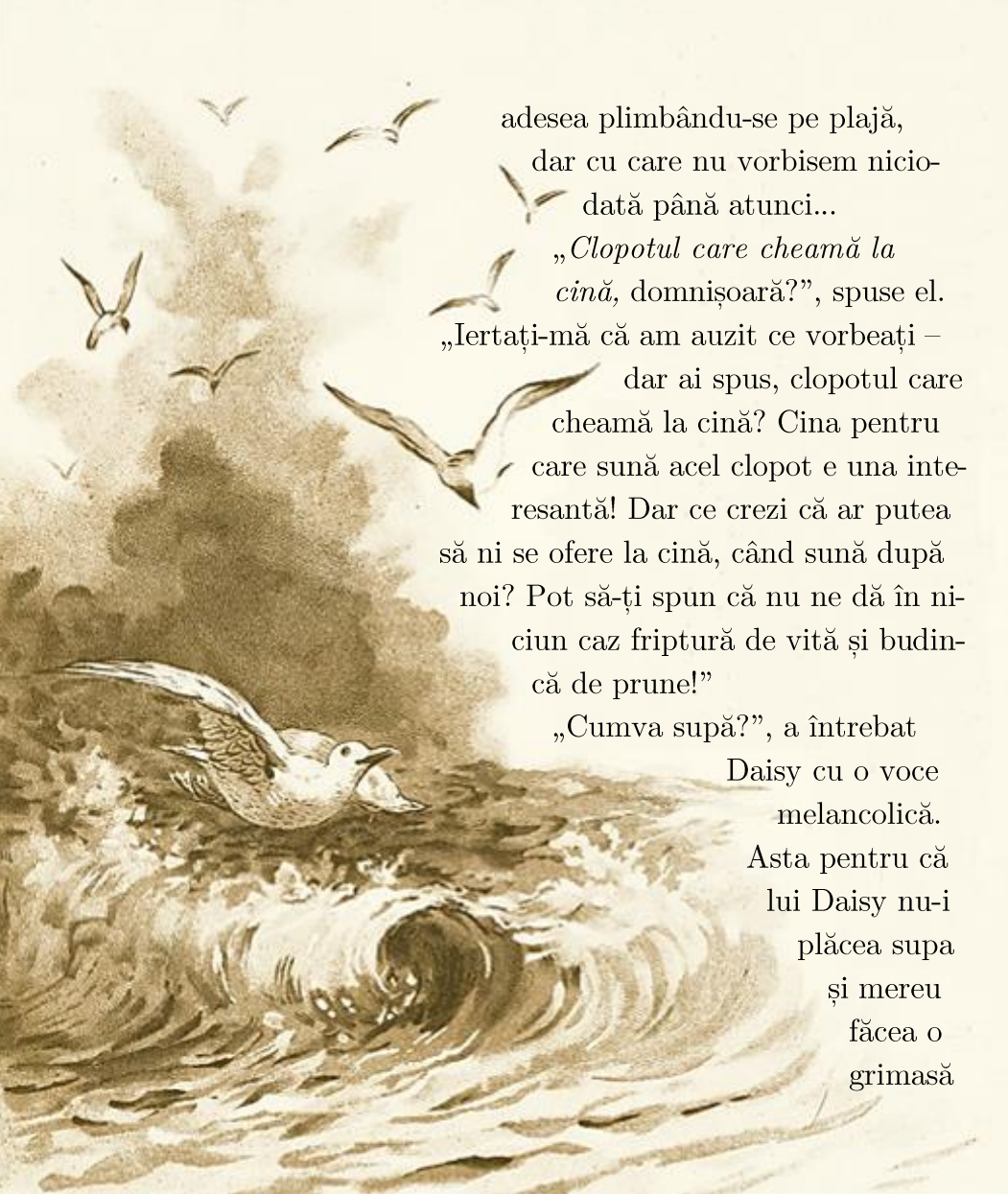
albă de pe mal strălucind în lumina soarelui, chiar și acum, când am încărunțit, simt cum întineresc iarăși și îmi vine să țopăi de bucurie.

Mă simțeam foarte neastâmpărat în ziua aceea, în care am vorbit pentru prima dată cu bătrânul Jonah. Hilda și cu mine alergasem printre stânci, căutând crabii și anemone de mare, iar Daisy se bălăcea cu piciorușele ei într-o groapă săpată în nisip și își umplea cu apă gălețușa. Era o zi proaspătă, strălucitoare, cu puțin vânt. Niciun nor nu întuneca văzduhul.

„Mamă”, spuse Hilda, când ne-am așezat puțin să ne odihnim, „ce e acel clopot uriaș care stă agățat între cei doi stâlpi, lângă casa pazei de coastă? Daisy zice că e *clopotul care cheamă pe marinari la cină.*”

Când Hilda a spus aceste cuvinte, s-a auzit cineva râzând în spatele nostru. Când ne-am întors privirea, l-am văzut pe Jonah stând în picioare, la câțiva pași de noi. Jonah era un bătrân pescar pe care-l văzusem

adesea plimbându-se pe plajă,
dar cu care nu vorbisem nicio-
dată până atunci...

„Clopotul care cheamă la
cină, domnișoară?”, spuse el.

„Iertați-mă că am auzit ce vorbeți –
dar ai spus, clopotul care
cheamă la cină? Cina pentru
care sună acel clopot e una inte-
resantă! Dar ce crezi că ar putea
să ni se ofere la cină, când sună după
noi? Pot să-ți spun că nu ne dă în ni-
ciun caz friptură de vită și budin-
că de prune!”

„Cumva supă?”, a întrebat

Daisy cu o voce
melancolică.

Asta pentru că
lui Daisy nu-i
plăcea supă
și mereu
făcea o
grimasă

când farfuria cu supă era așezată înaintea ei. Când a auzit asta, bătrânul

Jonah a râs și mai zgomotos, după care ne-a întrebat dacă am putea face o supă bună cu apă sărată și fructe de mare. „Dar dacă vreți”, spuse el, „dacă

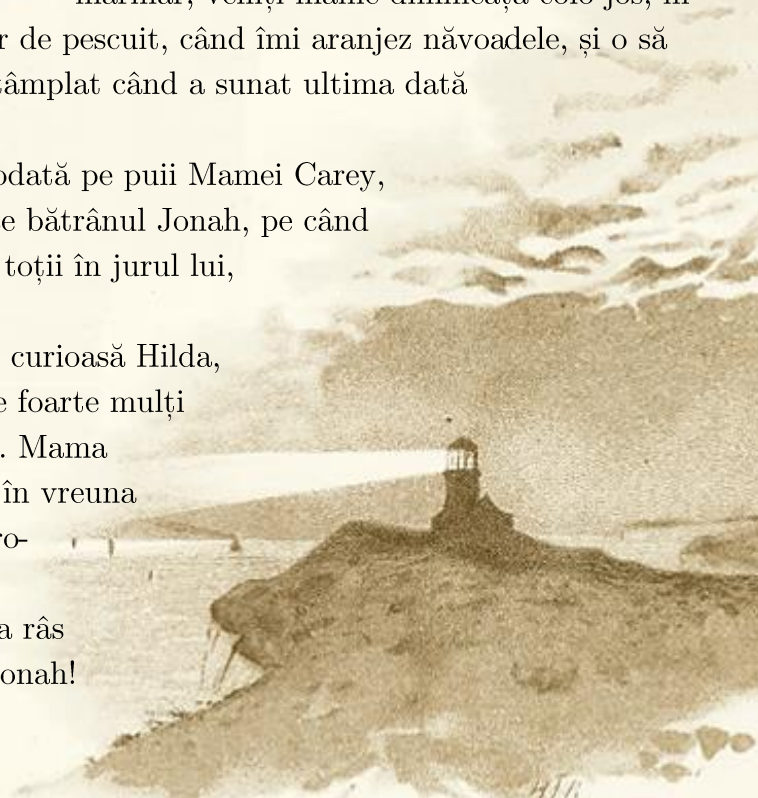
vreți să auziți o întâmplare a unui vechi marinar, veniți mâine dimineață colo jos, în

adăpostul bărcilor de pescuit, când îmi aranjez năvoadele, și o să vă spun ce s-a întâmplat când a sunat ultima dată acel clopot.

„I-ai văzut vreodată pe puii Mamei Carey, domnișoară?”, zise bătrânul Jonah, pe când noi ne așezam cu toții în jurul lui, a doua zi.

„Nu”, răspunse curioasă Hilda, „nu cunoaștem pe foarte mulți oameni de pe aici. Mama Carey stă cumva în vreuna din casele din apropierea țărmlui?”

O, cu ce poftă a râs atunci bătrânul Jonah!

„Nu, n-aș putea să-ți spun unde locuiește”, răspunse bătrânul, „nici cine este, dacă e să fiu sincer.”

„Atunci, i-ai văzut vreodată puii, Jonah?”, am insistat eu.

„O, de nenumărate ori, băiete”, răspunse el. „Vă spun acum la ce ne referim noi, marinarii, atunci când vorbim despre puii Mamei Carey. E vorba despre niște păsări de mare care vin la țărnm atunci când urmează să se stârneasă furtuna, și care zboară razant, la suprafața apei. Nu ne place niciodată să-i vedem, pentru că știm că, atunci când ea își trimite puii la țărnm, urmează să avem parte de vreme rea.

Până în acea zi despre care vreau să vă povestesc, niciodată nu mi-am imaginat că Mama Carey ar putea să ne trimită atât de mulți pui la țărnm.

Soția și fiica mea erau în acea zi pe plajă și se jucau, dar curând s-au întors alergând pentru a-mi spune că au impresia că Mama Carey face curățenie în locuința ei, fiindcă părea că și-a izgonit toți puii de-acasă.”

„Vom avea o noapte grea, Polly”, i-am spus soției mele, după care m-am dus până pe dig să schimb două vorbe cu Peter.

Peter este bătrânul nostru paznic de coastă. Ar trebui să mergeți să-l cunoașteți într-o zi. Peter era foarte ocupat uitându-se prin binoclul său către mare, pentru a vedea dacă există vapoare în apropiere. O, domnișoară, dacă ai fi putut vedea valurile din acea seară, la apusul soarelui – se zdrobeau de țărnm ca niște lei uriași, răcnind. Peter și cu mine aproape că eram luați pe sus de vânt. Într-o clipă, pe când noi stăteam încă pe dig,

a venit un val foarte mare, atât de mare încât atunci când s-a izbit de țărâm, apa a luat cu ea o bucată uriașă de piatră, învelind-o în spumă, ca și cum ar fi fost de marmură.

Ei bine, pe măsură ce se întuneca, furtuna devenea și mai puternică, până când, în apogeul ei, valurile ajunseseră să treacă peste creasta aceea a portului, lovind în peretele casei mele.

Vezi unde locuiesc eu, domnișoară Hilda? Ridică-te un pic pe vârfuri, ca să poți vedea casa unde locuiesc. Da, acolo e, chiar un pic mai sus de zona portului. Vezi, vezi cât de jos este apa mării acum? Dar în acea noapte, valurile spălau drumul dintre casa mea și port, iar stropii valurilor ajunseseră să lovească până în fereastra de la dormitor! Atunci am alergat acasă pentru a fi sigur că Polly nu era înfrico-

șată, pe când Peter mi-a strigat, „Fii atent la clopot, Jonah, s-ar putea să avem de lucru la noapte. Eu rămân aici.”

Sărmana Polly se trudea să scoată apa din bucătărie, iar copiii stăteau în capul scărilor, privind-o.

„O, Jonah”, a spus ea, „ce noapte groaznică!”

„Sper că nu va trebui să ieșiți pe mare, băiete”, adăugă Granny. Granny este bătrâna mea mamă; a murit deja de mai mulți ani.

Pe când Granny vorbea, am auzit zgomotele unui cal galopând în fugă pe stradă, pe lângă casa noastră.

„Cineva e tare grăbit”, zise Polly.

„Liniște! Șșștttt!” am intervenit eu, pe când copiii vorbeau între ei.

La început, nu se auzea nimic

altceva decât urletul vântului și al valurilor. Dar apoi, acope-rindu-le, s-a auzit sunetul clopotului lui Peter! Dar nu ne chema la cină...

Polly s-a făcut albă ca foaia de hârtie, iar bătrâna Granny a început să plângă. Știam cu toții foarte bine ce însemna acel sunet de clopot. Vreo ambarcațiune sărmană era la necaz, și trebuia să ieșim cu barca de salvare, să îi ajutăm.

„O, băiete”, spuse Granny, „barca n-o să poată rezista la o astfel de mare!”

„Fii optimistă, mamă”, i-am răspuns eu. „Hai să fim curajoși, Polly, scumpa mea. Cu ajutorul lui Dumnezeu, vom salva acele suflete sărmene.”

N-am mai pierdut nicio clipă, ci am început să mă pregătesc și, imediat ce am fost gata, n-am făcut altceva decât să mă opresc

să îi sărut pe Polly, Granny și pe copiii. Mi-am zis în gând că poate nu-i voi mai săruta vreodată.

„Tată”, zise atunci fetița mea cea mică, „am aici un cadou pentru tine”, și mi-a pus în mână o bucățică de carton, legată frumos cu un șnur albastru de lână. Nu aveam timp atunci să văd despre ce era vorba, dar i-am dat micuței un sărut, am înghesuit cartonașul în buzunaru-l de la cămașă, și m-am îndreptat cât de repede am putut la adăpostul lui Peter.

Bărbații din echipa de salvare veneau grăbindu-se din toate direcțiile. Nouă erau deja acolo când am ajuns eu, și după mine au mai sosit alții, la scurt timp. Jachetele și centurile de salvare erau agățate la locurile lor în casa debarcaderului și le-am luat cu toții mai repede decât vă po-

vestesc. Apoi am ieșit să scoatem barca și să pregătim toate lucrurile. În timp ce caii erau înhămați, pentru a trage barca până la apă, într-o clipă de răgaz, am scos micul cadou de la Jessie ca să văd despre ce era vorba. Era un cartonaș pe care-l primise la școala duminicală, cel mai frumos pe care îl avea! Am citit textul scris pe acel cartonaș la lumina lămpii din casa debarcaderului. Voiam neapărat să arunc

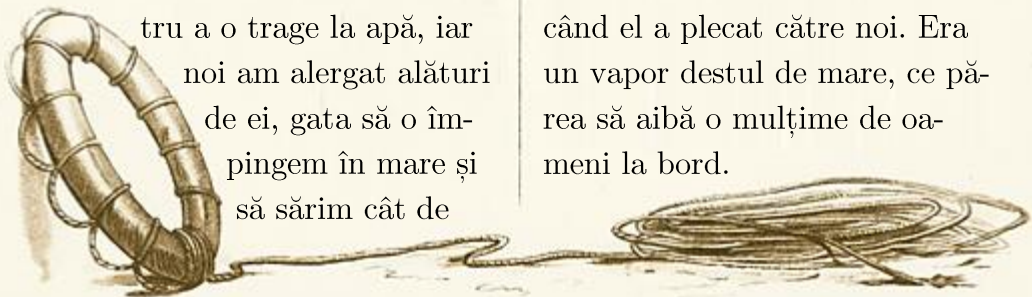
o privire la el, căci nu știam dacă aveam să o mai văd vreodată. Pe cartonașul lui Jessie erau doar două cuvinte, și le-am păstrat întreaga noapte în mintea mea. Ele formau o mică rugăciune:

DOAMNE, SCAPĂ-MĂ!

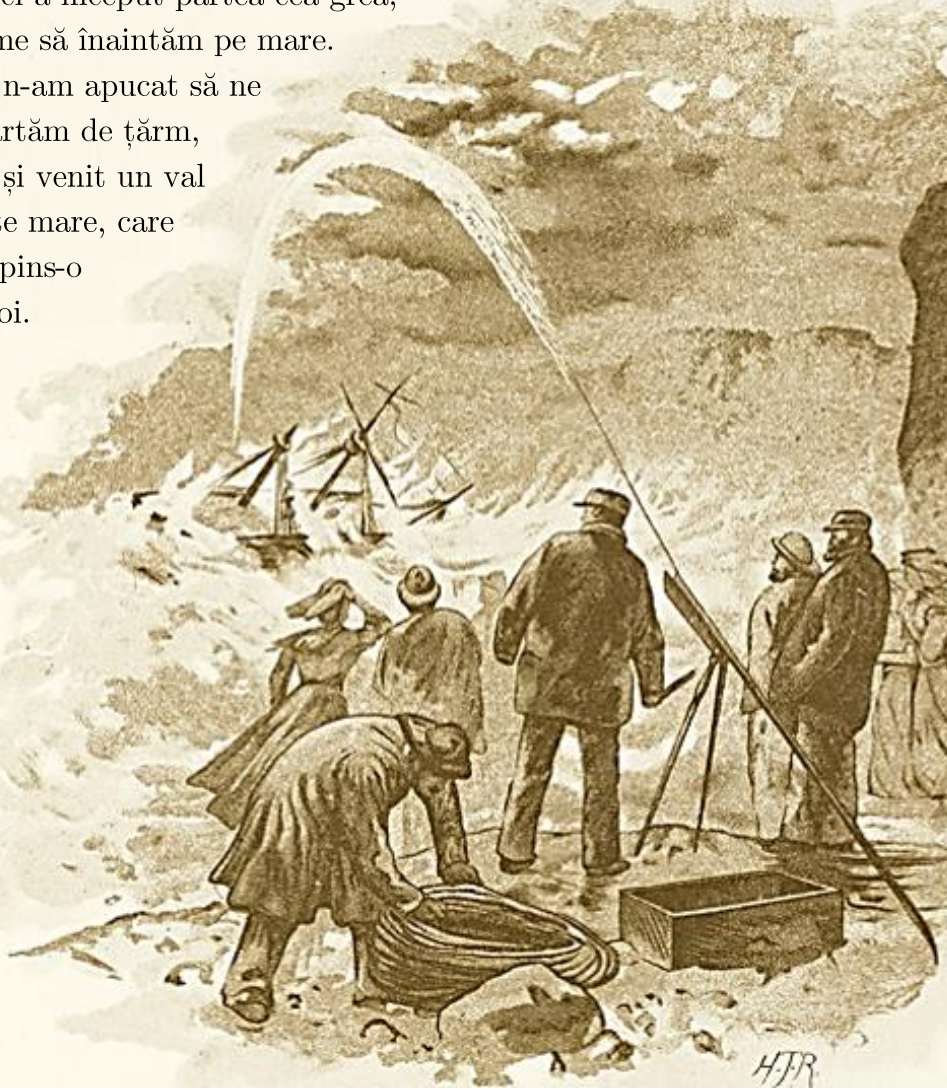
Am pus cartonașul înapoi la pieptul meu și m-am grăbit să ajung din nou la barcă. Băieții aduseseră patru cai puternici pentru a o trage la apă, iar noi am alergat alături de ei, gata să o împingem în mare și să sărim cât de

repede în ea.

Vaporul către care mergeam ca să îl salvăm lovise niște stânci la o depărtare de aproape cinci mile. Cel puțin așa mi-a spus fermierul care gonise călare mai devreme, cerând ajutor. Zicea că paza de coastă din zona respectivă a tras niște rachete de semnalizare și că încă insistau să trimită alte semnale, când el a plecat către noi. Era un vapor destul de mare, ce părea să aibă o mulțime de oameni la bord.

Imediat ce am adus barca de salvare la apă, am sărit cu toții în ea, dar abia de atunci a început partea cea grea, anume să înaintăm pe mare. Nici n-am apucat să ne depărtăm de țărm, că a și venit un val foarte mare, care a împins-o înapoi.

HJR

Părea că nimic nu ne merge, că nu aveam niciun fel de putere ca să înaintăm și că ar fi trebuit să renunțăm, dacă ne-am fi bizuit doar pe brațele noastre. Dar Peter a trimis după un remorcher cu aburi care stătea unduindu-se la o mică depărtare de coastă și, imediat ce acesta a sosit și ne-a tractat, am și început să înaintăm.

Să știi, domnișoară Hilda, că barca noastră de salvare nu este ca oricare alta. Ea este făcută din materiale atât de ușoare și are pereții umpluți cu aer, așa încât se ridică precum un cocostârc pe valurile mării. Putea să intre oricât de multă apă în barcă, să treacă peste ea, căci, datorită ușurinței, ea plutea mereu. În seara aceea părea că pătrundem prin valuri. A venit la un moment dat un val mai mare decât celelalte și a lovit în barcă, aproape îngropând-o pentru o clipă,

dar ea a sărit și parcă s-a scuturat eliberându-se, atât de frumoasă era!

După aceea a venit un alt val care a prins-o din lateral și, dintr-o dată, a și răsturnat-o, aruncându-ne pe toți în mare. În clipa aceea m-am gândit că totul s-a terminat cu noi. Dar, într-o clipă, barca și-a revenit și noi, datorită vestelor de salvare, am putut să ne agățăm de ea și să ne suim înapoi, unul câte unul, până când toți eram iarăși în barcă, gata să mergem mai departe.

„Înainte, înainte, peste valurile înfuriate!” N-o să uit noaptea aceea cât voi trăi. În tot acest timp, domnișoară Hilda, rugăciunea micuței mele Jessie îmi răsuna în minte:

DOAMNE, SCAPĂ-MĂ!

Până și vântul și valurile păreau să se roage. Și dacă m-am rugat vreodată cu adevărat, dragilor, a fost în noapte aceea, în barca de salvare. M-am rugat, căci moartea era foarte aproape, și nu știam dacă sufletul meu este în siguranță. Pe când mergeam să îi salvăm oamenii din acel vapor, am simțit ca și cum Domnul venea să mă salveze, așa că am strigat la El din străfundul inimii mele, „Doamne, scapă-mă!” Și, domnișoară Hilda, El m-a auzit. Știu că m-a salvat. Pentru totdeauna.

Acum treceam pe lângă o stâncă, și toți ne uitam în jurul nostru, pentru a vedea unde era vaporul. Era o noapte atât de întunecată, cel puțin pentru o vreme așa părea, încât ar fi fost imposibil să îl găsim, dacă n-am fi auzit sunetul rachetelor la distanță și dacă n-am fi văzut, din

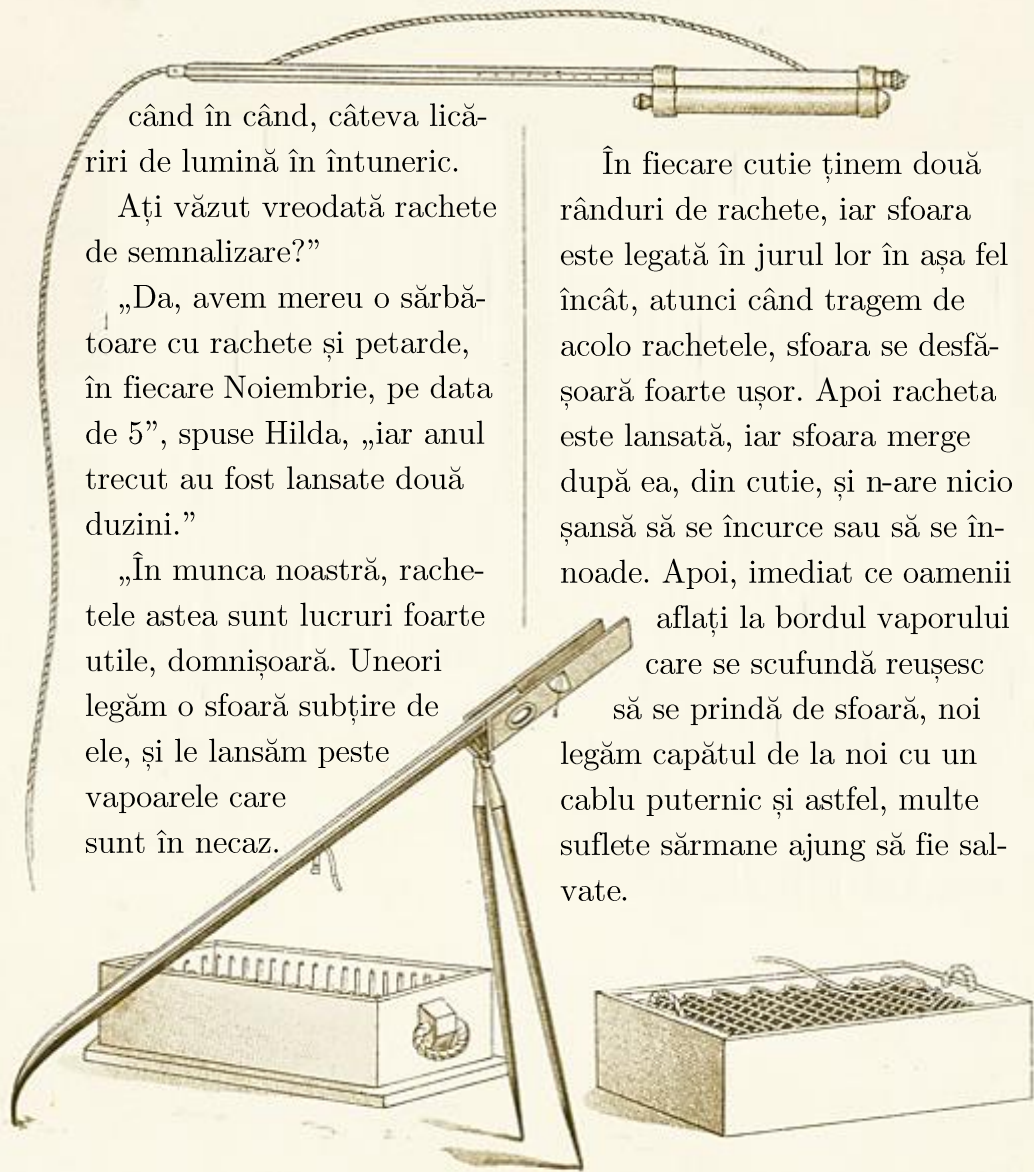
când în când, câteva licăriri de lumină în întuneric.

Ați văzut vreodată rachete de semnalizare?”

„Da, avem mereu o sărbătoare cu rachete și petarde, în fiecare Noiembrie, pe data de 5”, spuse Hilda, „iar anul trecut au fost lansate două duzini.”

„În munca noastră, rachetele astea sunt lucruri foarte utile, domnișoară. Uneori legăm o sfoară subțire de ele, și le lansăm peste vapoarele care sunt în necaz.

În fiecare cutie ținem două rânduri de rachete, iar sfoara este legată în jurul lor în așa fel încât, atunci când tragem de acolo rachetele, sfoara se desfășoară foarte ușor. Apoi racheta este lansată, iar sfoara merge după ea, din cutie, și n-are nicio șansă să se încurce sau să se înnoadă. Apoi, imediat ce oamenii aflați la bordul vaporului care se scufundă reușesc să se prindă de sfoară, noi legăm capătul de la noi cu un cablu puternic și astfel, multe suflete sărmâne ajung să fie salvate.

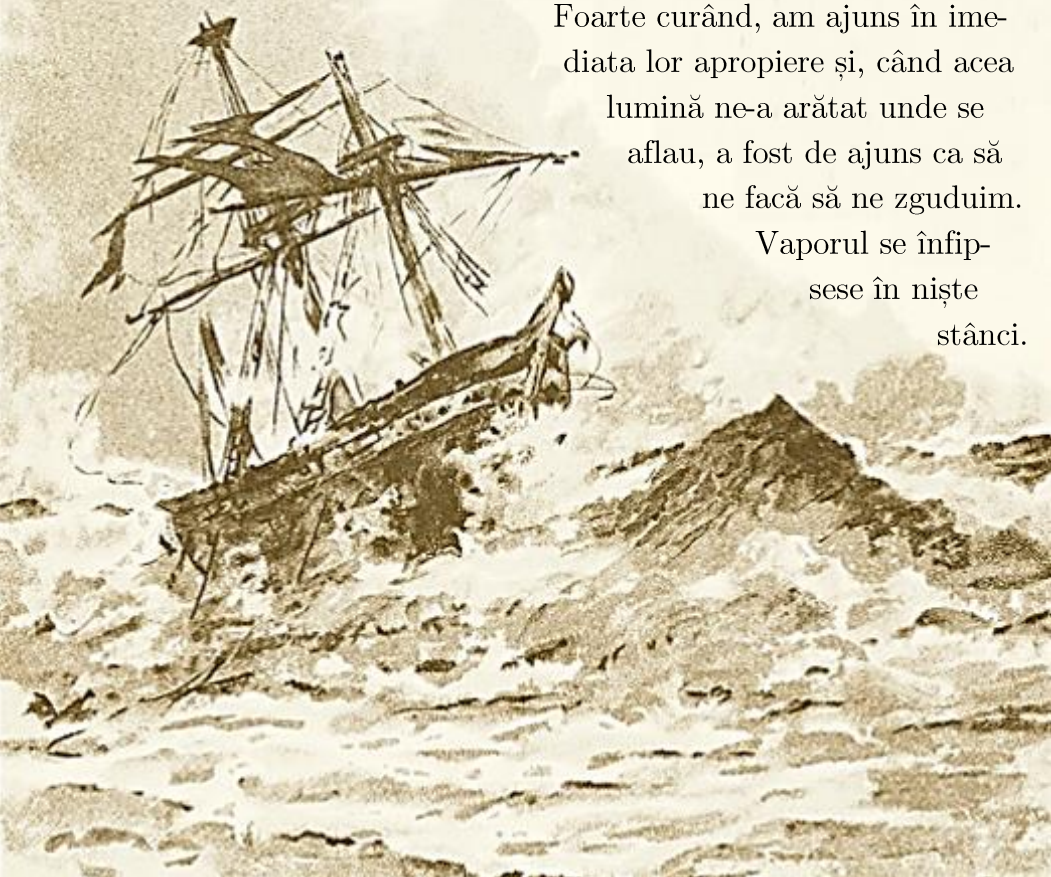

Așa cum vă spuneam, cu ajutorul rachetelor de semnalizare, am reușit să ne apropiem și să mergem în direcția în care le vedeam îndreptându-se. Apoi, dragilor, a venit o lumină mare, și am văzut totul.

Era o flacăra pe care un marinar aflat la bord a reușit să o înalțe cumva, pentru a ne indica locul în care se aflau.

Foarte curând, am ajuns în imediata lor apropiere și, când acea lumină ne-a arătat unde se aflau, a fost de ajuns ca să ne facă să ne zguduim.

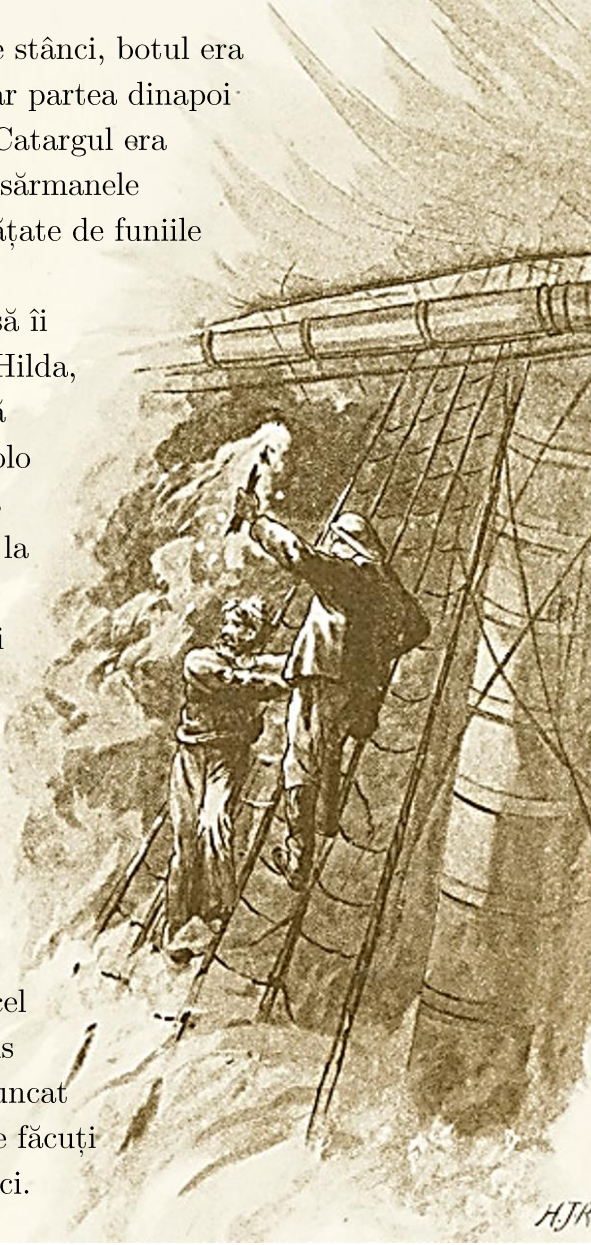
Vaporul se înfipsea în niște stânci.

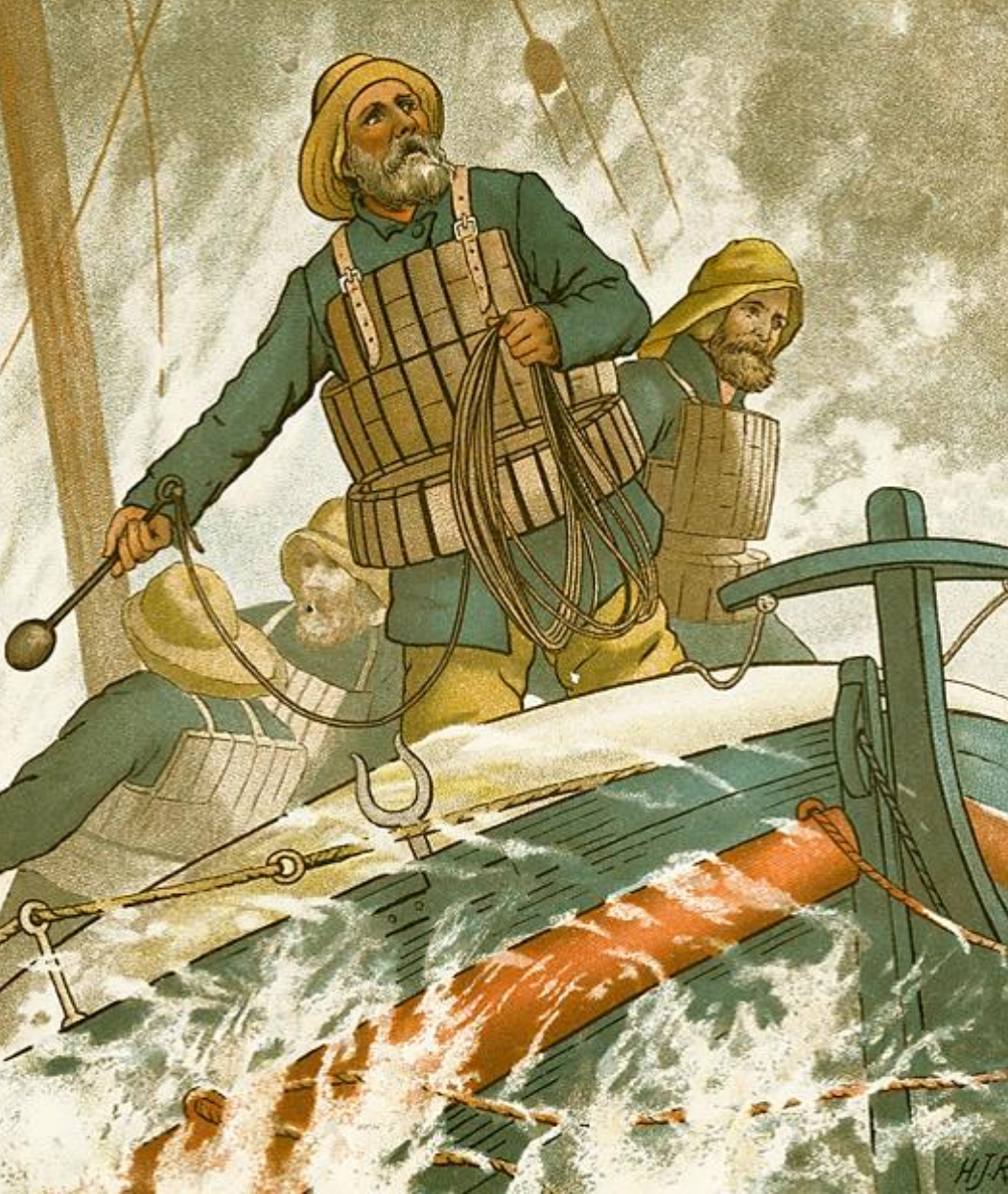

Cu partea de la bază, stătea pe stânci, botul era cumva ridicat deasupra apei, iar partea dinapoi era aproape acoperită de apă. Catargul era rupt, vâslele erau zdrobite, iar sărmenele ființe aflate la bord stăteau agățate de funiile velierului.

Puțin câte puțin, am reușit să îi scoatem de acolo, domnișoară Hilda, și ce priveliște vrednică de milă aveam în fața ochilor. Erau acolo femei și copilași, care m-au dus cu gândul la Polly, la Henry și la Jess, la bebelușul Maggie. Simțeam că aș face orice pentru a-i salva pe bieții copilași și pe bieteile femei. Mi-am spus rugăciunea aceea din nou, „Doamne, scapă-mă!”, și am continuat cu și mai mare hotărâre.

De data aceasta, marea ne purta cu o forță uriașă către acel vapor, iar atunci când am ajuns destul de aproape de el, am aruncat ancora pentru a nu fi noi înșine făcuți bucăți, dacă ne loveam de stânci.

Aveam cu noi un cablu împletit, legat de ancoră, care ne-a ajutat să ajungem mai aproape de vaporul care se scufunda, puțin câte puțin.

O, cât de nerăbdători eram acum! Toți eram atât de tăcuți, așteptând, așa încât nici măcar o șoaptă nu se auzea, cu excepția vocii lui Peter, care ne spunea ce trebuie să facem.

Apoi a venit un val uriaș care ne-a ridicat un pic, așa că am putut să derulăm câțiva metri de frânghie, și astfel am ajuns aproape de vas.

Repede, repede, ca un fulger, o femeie și o fetiță au sărit în barcă. „Mâinile pe cablu, prindeți-vă bine, mână de mână! Să luptăm pentru viețile noastre, oameni buni, repede!”, strigă Peter, fiindcă văzuse un alt val uriaș apropiindu-se și știa că dacă nu ne îndepărtam un pic,

aveam să fim zdrobiți de epavă.

Apoi ne-am îndepărtat și am așteptat. Imediat ce un alt val mai mic a sosit, am dat drumul din nou frânghiei și ne-am apropiat iarăși de vapor. De data aceasta am putut să stăm mai multă vreme. Așa am făcut, deplasându-ne înainte și înapoi, până când opt persoane au ajuns în siguranță pe barcă.

„Sunt toți salvați, sunt toți aici?”, a strigat Peter. Nu, căci mai mulți bărbați și femei încă stăteau agățați de vapor. Lucrarea noastră nu era încă gata. Următoarea dată când ne-am putut apropia de vapor, un marinar a aruncat jos un pachet pe care l-am prins, și pe care pentru o clipă m-am gândit să îl arunc în mare. Credeam că era doar o pătură, domnișoară Hilda și îți spun, în clipa aceea bagajele erau ultimul lucru pe care

ni-l doream pe barcă.

Dar ce crezi că era acolo? O, era un copil! Un copilăș, parcă se-măna cu micuța mea Maggy. Mama ei o învelise într-o pătură și o dăduse marinarului să o arunce la noi. Sărmana mielușea, am așezat-o pe fundul bărcii, a plâns de câteva ori, dar nu aveam timp să ne gândim prea mult la ea. Trebuia s-o salvăm pe mama ei și pe ceilalți care încă se aflau pe vapor. În acea clipă, nu mai puteam primi pe nimeni pe barcă, pentru

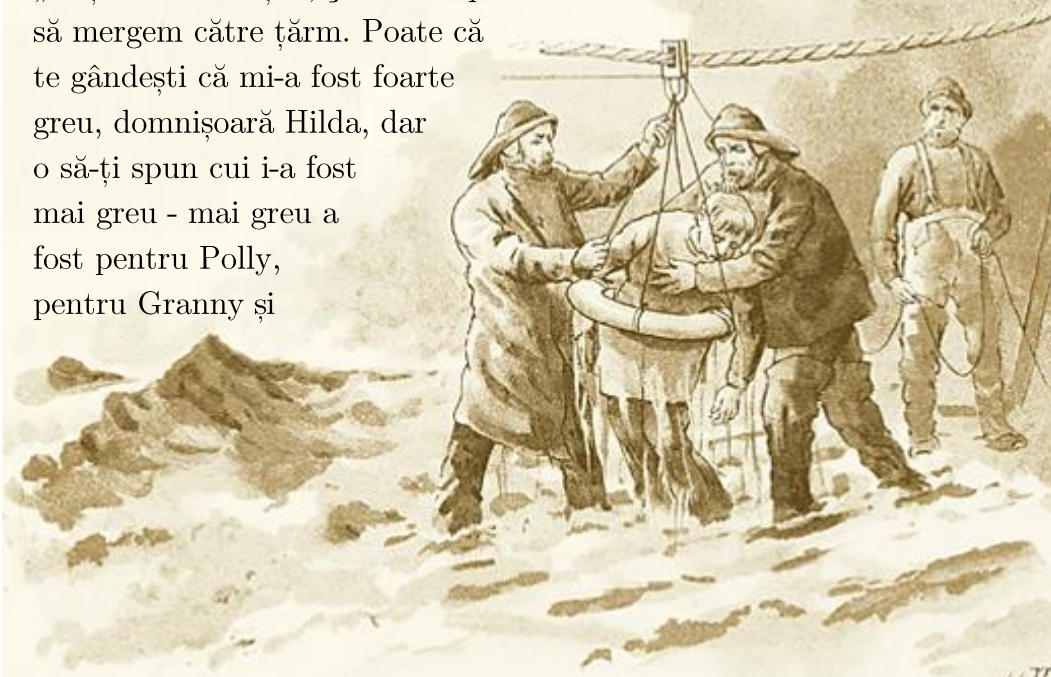
că altfel aveam să fim prea încărcăți, așa că i-am transportat pe toți cei salvați la remorcherul cu abur. Apoi ne-am întors la epavă. N-am fi putut să îi salvăm pe toți, căci n-am fi avut timp,

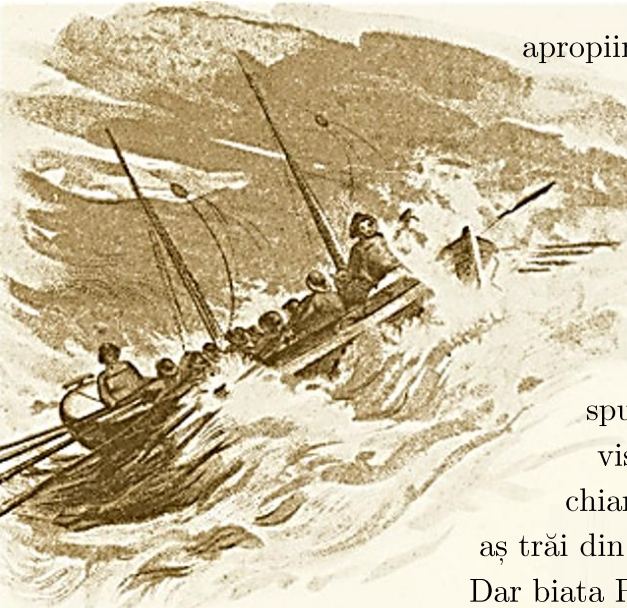

dar mulți au ajuns la mal ținându-se de frânghia adusă de o rachetă lansată de cei de pe mal. O să vă arăt odată cum funcționează. Este ca un scripete, care acționează frânghia, de care se agață un coș, în care oamenii se urcă, iar scripetele îi ține sus, în timp ce coșul este tras la țărm. Nu știu dacă ați înțeles.

În final am auzit strigătul – „Toți sunt salvați!”, și am început să mergem către țărm. Poate că te gândești că mi-a fost foarte greu, domnișoară Hilda, dar o să-ți spun cui i-a fost mai greu - mai greu a fost pentru Polly, pentru Granny și

pentru copilași. După ce am plecat, s-au strâns cu toții și au stat pe buza digului, cu vântul suflându-le în fețe, privind peste marea cea întunecată și încercând să prindă cu privirea barca întorcându-se la mal. Când au văzut remorcherul

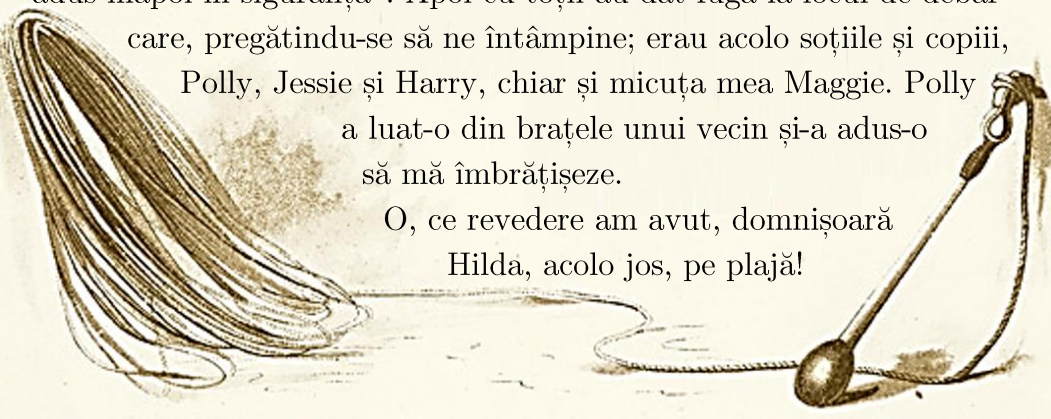
apropiindu-se de dig, și ei și mari-
narii mai bătrâni care stă-
teau acolo adunați,
toate soțiile și co-
pilașii au izbucnit
într-un strigăt de bu-
curie pe care l-am auzit
și noi, în ciuda mării în
spumegate, care răcnea. Uneori
visez această scenă și aud
chiar și acel strigăt, ca și cum l-aș
trăi din nou.

Dar biata Polly nu era încă fericită.

„Poate că vine remorcherul, dar nu și Jonah”, se gândea ea. Atunci, Granny a prins-o de șal și i-a strigat, „Uite-te, Polly, draga mea, este băiatul meu la bord, ce crezi?” Jessie a fost de fapt cea care m-a văzut pentru prima dată. „Uite-l pe tati, mama!”, strigă ea, „Dumnezeu l-a adus înapoi în siguranță”. Apoi cu toții au dat fuga la locul de debarcare, pregătindu-se să ne întâmpine; erau acolo soțiile și copiii,

Polly, Jessie și Harry, chiar și micuța mea Maggie. Polly a luat-o din brațele unui vecin și-a adus-o să mă îmbrățișeze.

O, ce revedere am avut, domnișoară
Hilda, acolo jos, pe plajă!

Era și cum aș fi fost înviat din morți, spunea Polly, căci nu se așteptau să mă mai vadă. Iar micuța mea Maggy m-a îmbrățișat și a strigat de bucurie, pe când Jess și Henry dansau în jurul meu și băteau din palme. Polly a spus atunci răsufând ușurată, „Slăvit să fie Dumnezeu!”, iar bătrâna Granny a încheiat cu un solemn „Amin”.

Dar nu aveam timp să ne gândim la noi, dragilor. Barca venise la țarm și, pe de altă parte, coșul cu scripetele adusesese pe mal, de pe vapor, o mulțime de ființe pe jumătate înecate, care aveau nevoie de ajutorul nostru. Polly făcuse un foc mare în bucătărie, căci marea era jos acum, iar podeaua începuse să se usuce, casa noastră fiind una din cele mai apropiate de țarm.

Toți aceștia aveau nevoie de ajutor, sărmanii, unii dintre ei

fiind aproape morți. Pe femei le-am dus în casă cu căruța, pe când pe copii i-am luat în brațe. Eu am luat-o pe fetița aceea, de pe fundul bărcii, care era cam de vârsta lui Jessie. Nu avea nimic altceva pe ea decât o cămășuță de noapte albă și un șal micuț în jurul gâtului, căci, atunci când vaporul a eșuat, copiii erau în pat, iar mama ei o luase în grabă pe punte, așa cum era îmbrăcată. Am pus-o așadar în prima barcă, dar mama ei a fost una dintre ultimele persoane care a fost salvată și, pentru că era atât de slăbită și leșinată când a fost adusă la țarm, unii dintre noi am crezut că era deja moartă. Stătea acolo, jos, la capătul bărcii, și părea că nu se uită la nimic. Niciunul dintre noi nu am bănuțit că era mama aceluși copil. Așa că eu și Polly am luat-o pe micuța acasă, iar

Polly a îmbrăcat-o în niște haine ale lui Jessie și i-a dat să bea un ceai fierbinte. Apoi micuța și Jessie au schimbat câteva vorbe lângă foc, ca și cum ar fi fost două surioare.

Eu m-am așezat pe canapea, privindu-le și ascultând la conversația lor gîngășă. Eram așa de obosit încât, după scurtă vreme, am început să moțai și cred că deja visam, dragilor, chiar dacă mi se părea uneori că știam ce vorbeau copiii, când deodată am simțit o mână așezându-se pe umărul drept. Ridicându-mi privirea, l-am văzut pe Peter lângă mine.

„Jonah, băiete”, zise el, „am o vorbă să-ți spun, dar vreau să vorbim afară.”

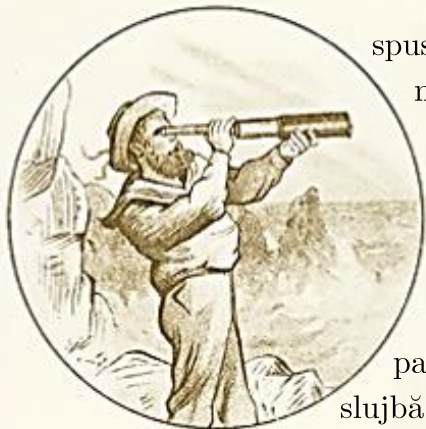
Domnișoară Hilda, din nefericire Peter mi-a adus o veste tristă. Mama fetiței murise. Nuși mai deschisese ochii de când o

adusesem pe țarm. Era singurul pasager de pe acel vapor pe care l-am pierdut și auzisem că era bolnavă în acea vreme, atât de bolnavă încât nici nu avea să mai trăiască decât câteva luni, chiar dacă o salvam. Lupta cu valurile din acea noapte, în barca de salvare, a fost o muncă foarte grea, dar ceea ce aveam acum de făcut, era un lucru și mai dificil, anume să merg și să îi spun fetiței că mama ei era moartă.

Am chemat-o pe Polly și i-am spus că ea ar trebui să facă asta, dar Polly nu făcea nimic altceva decât să plîngă, să suspine și să spună, „Nu, nu se poate”.

Atunci m-am apropiat de ușă, domnișoară Hilda, dar, când le-am văzut, pe ea și pe Jessie, rîzând și jucându-se împreună, m-am întors ca un laș!

Până la urmă micuța Jessie i-a

spus. Pe când eram pe plajă, am chemat-o la mine și am întrebat-o dacă ar putea să facă asta, pe cât de blând se poate. Sărmana Jessie, avea o față palidă, dar a fost de acord să încerce. Și așa a și făcut, în timp ce eu și Polly stăteam la ușă și ascultam. Dar Jessie a fost de departe cea mai potrivită pentru această slujbă, pentru că a luat-o în brațe pe micuța

copilă și-a întrebat-o, „Știi unde a plecat mama ta?” Atunci când sărmana fetiță a răspuns, „Nu, nu știu”, Jess a condus-o până la fereastră și i-a arătat un gol în nori, de unde se vedea o bucată de cer albastru, spunându-i, „Mama ta a plecat astăzi acolo sus, acasă, la Dumnezeu. Tata mi-a spus că acolo este ea acum!” Iar atunci când micuța început să plângă, Jessie i-a vorbit frumos, mângâietor, iar eu și Polly ne-am șters lacrimile de pe

ochi și am stat liniștiți ca niște șoricei, pentru ca fetițele să nu ne audă.

Ei bine, fetița a rămas cu noi o bună bucată de vreme.

N-aș fi dat-o nimănui.

Doctorul voia să o adopte, la fel și pastorul,

și doamna Benson, de la primărie.

Dar eu am spus, „Nu, iertați-mă. Eu am fost cel care am salvat-o din naufragiu, așa că ea va rămâne sub acoperișul casei mele până când vreuna din rudele ei va veni să o ia.”

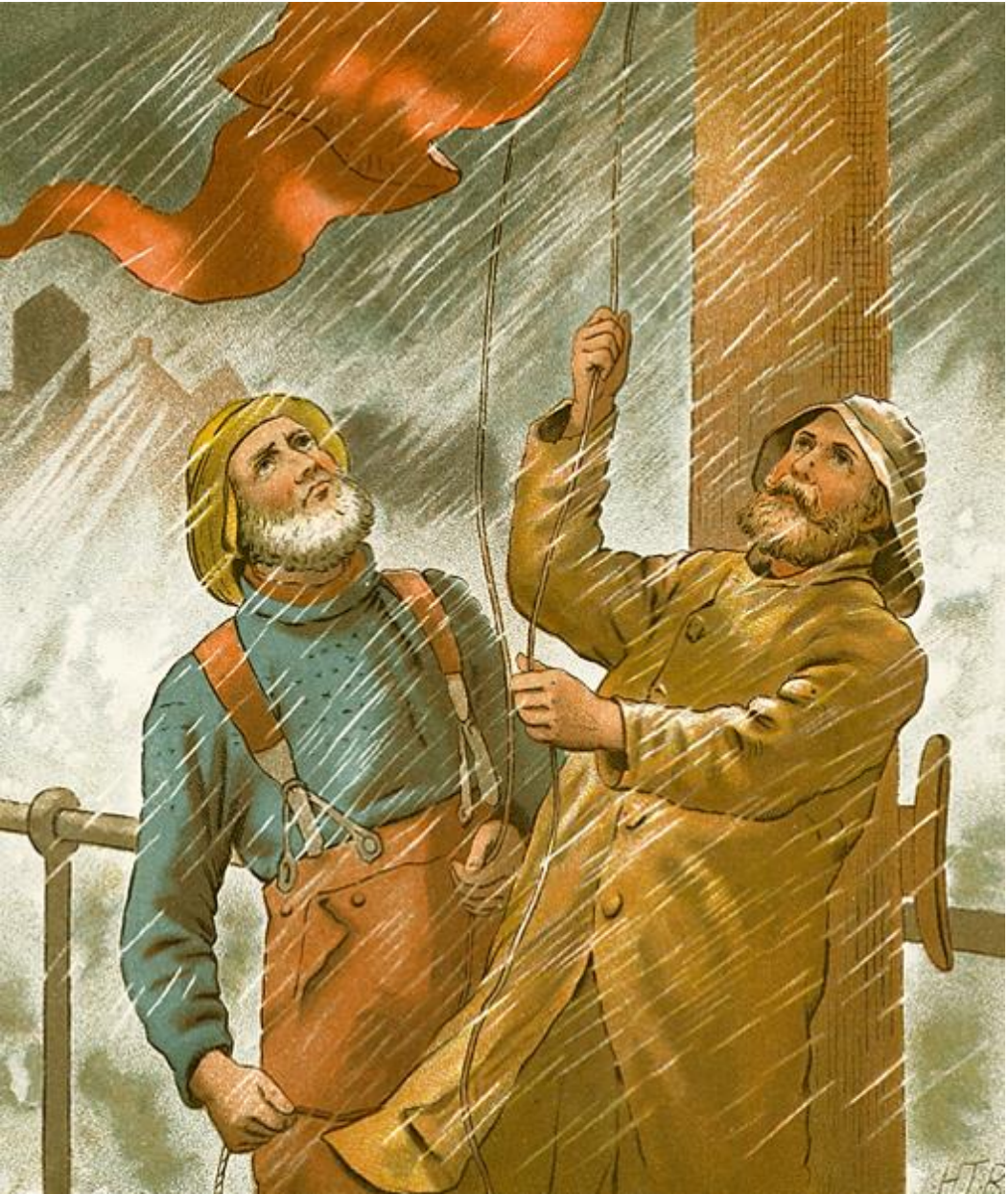
Tatăl ei locuia în afara țării și, vreme de aproape două luni, căpitanul n-a putut să-i găsească adresa. Dar nu m-ar fi deranjat dacă ar fi lăsat-o pentru totdeauna la noi.

Era ca un îngerăș în casa noastră, domnișoară Hilda. Cere Biblia lui Polly în fiecare seară și ne citea când stăteam adunați în jurul focului, pove-

tindu-ne ceea ce mama ei o învățase din acele versete. Am învățat mai multe lucruri de la acea fetiță decât știam până atunci.

N-am să uit niciodată una din seri, dragilor, când i-am povestit totul despre acea groaznică noapte când am salvat-o din vaporul eșuat.

„Nu ți-a fost foarte frică, domnule Jonah?” spuse ea, pentru că

întotdeauna mă striga așa, Dumnezeu să o binecuvânteze!
„Ei bine, domnișoară”, i-am răspuns, „poate că
mi-ar fi fost foarte frică, dacă n-ar fi fost micuța
Jessie”. Și i-am dat cartonașul de la Jess, care,
chiar dacă se îmbibase în apă sărată, încă
putea fi citit. Atunci când a reușit să
îl citească, și-a ridicat privirea că-
tre mine și m-a întrebat, „Dom-
nule Jonah, nu vreți să citim
ceva despre mesajul
lui Jessie în seara
aceasta?”
Așa că s-a întors
să ia Biblia lui
Polly. Era uimi-
tor cât de
repede găsea
pasajele.

Am citit apoi despre Petru și Ioan, despre ceilalți ucenici care se aflau în barcă neștiind ce să facă, sărmanii, loviți de valuri și cu vântul care li se împotriva. Apoi am citit despre Mântuitorul, domnișoară Hilda (va trebui să citești acest pasaj, draga mea), care, văzând întreaga scenă și așteptând până când lucrurile păreau să fie pe cât de rele se putea, a venit înaintea lor ca să-i ajute.

„Dar de ce nu s-a dus la ei mai devreme, draga mea?”, am întrebat-o eu.

„Ei bine, domnule Jonah”, spuse ea, „mama mi-a spus că El a vrut ca ei să vadă că nimeni altcineva nu-i putea ajuta.”

Așadar, iată-L pe Mântuitorul cum merge pe apă, apropiindu-se de ucenici! O, dar ei se gândeau că este o vedenie! Și au

șipat de frică, temându-se mai mult de El decât de furtuna care îi înconjura. Dar, dragilor, El nu s-a lăsat cuprins de simțămintele lor, ci le-a spus pe cât de blând se putea, „Eu sunt, nu vă temeți.”

Apoi Petru a vrut neapărat să vină la El, căci lui Petru nu îi era teamă de nimic, nu-i așa? Iată-l cum dintr-o dată își ia curaj și strigă, „Doamne, poruncește să vin la Tine pe apă.” Și așa îi spune Domnul să vină. Apoi Petru face câțiva pași pe apă, dragilor, ca și cum ar fi călcat pe digul de aici. Dar apoi ce se întâmplă cu el, este că își pierde credința, se uită la valurile uriașe și-apoi - apoi se scufundă.

„Domnule Jonah”, spuse fețița, „Petru nu s-a scufundat deloc cât timp și-a ținut privirea către Isus.”

„O, draga mea”, am spus eu, „aici ai perfectă dreptate.”

„Iar mama mi-a spus că, dacă vrem să fim în siguranță, trebuie să privim mereu la Isus, domnule Jonah”, continuă ea.

„Copila mea”, am intervenit eu, „cred că eu sunt într-un fel ca și Petru. Mi-am luat un start deosebit în acea noapte, în furtună, dar ispitele sunt foarte puternice, iar vântul tăios și valurile înalte.”

„Atunci, domnule Jonah”, replică ea, „trebuie să strigi și să te rogi așa cum s-a rugat Petru - Scapă-mă, Doamne! Și Domnul Își va întinde mâna, te va prinde și te va ține strâns, și astfel vei fi în siguranță, domnule Jonah”, a încheiat ea.

Așa am ajuns să înțeleg, dragii mei, că nu avem nevoie de rugăciunea micuței mele Jessie doar o singură dată în viețile

noastre. Nu doar atunci când simțim prima dată nevoia după Mântuitorul, ci în fiecare zi, în toate zilele trebuie să strigăm la El. Și e minunat cum această rugăciune, acest strigăt, îmi vine în minte imediat, chiar atunci când am nevoie de ajutorul Lui. Așa cum zicea micuța, Duhul Sfânt este Acela care pune atât de repede gândul ăsta în inimile noastre. Și asta m-a salvat de multe naufragii, prietenii mei. Atunci când eram cât pe ce să cad pradă unei mâinii, sau când eram gata să spun ori să fac ceva ce aș fi regretat ulterior, am strigat în inima mea, „Scapă-mă, Doamne!”, și totul a revenit la normal. El nu a eșuat niciodată să răspundă rugăciunii mele. Nici măcar odată.

Așa obișnuia micuța să ne vorbească. Explica lucrurile atât de simplu, încât eu, Polly și

Granny obișnuiam să spunem că era, pentru vârsta ei, cel mai bun învățător din lume. Când am primit scrisoarea care ne înștiința că tatăl ei urma să vină în curând pentru a o lua acasă, cu toții am plâns din toată inima. Jess nici

măcar nu putea să își mănânce micul dejun. În ziua aceea, Polly arăta de parcă urma să se ducă la o înmormântare. Eu m-am ținut destul de tare până în clipa când am citit pentru ultima dată împreună din Biblia lui Polly, moment când am căzut zdrobit cu totul.

„O, fetița mea”, i-am zis, „cine ne va mai învăța aceste lucruri când vei pleca?”

„Domnule Jonah”, a răspuns ea, „vei rămâne cu aceeași Biblie. Ea nu va pleca.”

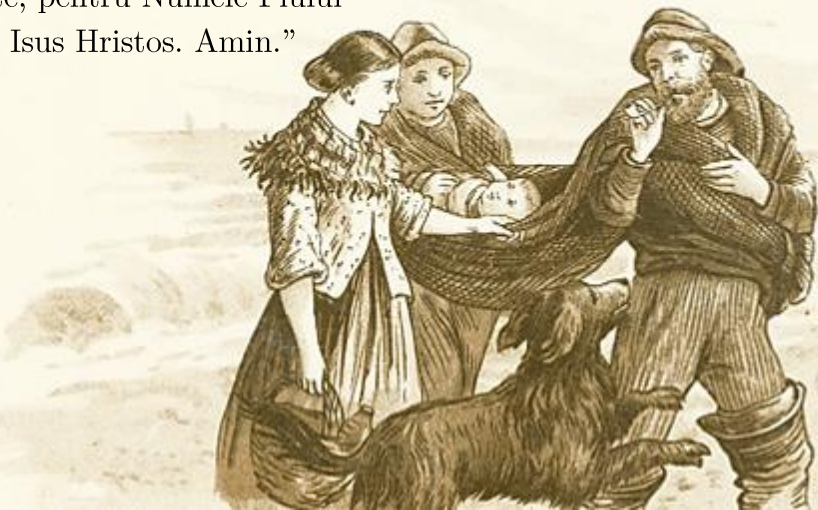
„Dar tu ne-ai explicat cu niște cuvinte atât de simple, draga mea”, i-a răspuns Granny.

„Până și o minte bătrână ca a mea le poate înțelege”.

Apoi, cu o privire destul de serioasă, micuța a răspuns, „Există un Învățător cu mult mai bun decât mine, domnule Jonah. Duhul Sfânt vă va arăta toate lucrurile foarte clar. Mama mi-a spus să nu citesc niciodată Biblia fără să spun această mică rugăciune: O, Dumnezeuule, trimite Duhul Tău cel Sfânt să mă învețe, pentru Numele Fiului Tău, Isus Hristos. Amin.”

Apoi micuța a adăugat și faptul că mama ei îi scrisese această rugăciune în propria Biblie, care s-a pierdut în teribilul naufragiu, domnișoară Hilda. Dar pentru că nu uitase rugăciunea, m-a învățat și pe mine importanța ei, așa că și eu am început să mă rog când îmi citesc Biblia.

Știți, nu prea ne place să ne luăm la revedere, dar sărmanul ei tată era bucuros să-și regăsească fiica, așa că n-am întârziat și i-am lăsat să plece..”

Dar ne-a promis că ne va vizita des, și și-a ținut promisiunea. Adesea ea vine să mă vadă chiar și acum, Dumnezeu să o binecuvânteze!

Între timp, a crescut mare, s-a căsătorit și are propriul copil, care este însăși imaginea acelei fetițe pe care am salvat-o de pe vapor. Pe cuvânt că seamănă leit.

Aceasta este povestea mea, dragi copii, și povestea ultimei dăți când a sunat clopotul de cină al domnișoarei Daisy. Chiar și acum, când stau aici și îmi așez năvoadele, mă gândesc la asta. Uneori mă năpădesc tot felul de simțăminte, domnișoară. Mă gândesc noi toți suntem ca acei sărmani de pe vaporul ce se scufunda. Dar Domnul vine la noi pentru a ne salva – binecuvântat să fie Numele Lui pentru asta, domnișoară Hilda. Isus este

Barca de Salvare care ne poate salva pe mine și pe tine. El vine pe ape, se apropie de noi, și ne îndeamnă să sărim în barca Lui, și astfel să fim mântuiți.

Dar dacă noi nu vrem, dacă ne place mai mult să trăim pe vaporul care se scufundă, El nu ne va forța să ne mutăm pe barca Lui. Trebuie să venim la El unul câte unul, fiecare în dreptul lui. Fiecare trebuie să sară în barca lui Isus. Mă întreb dacă tu și domnișoara Hilda sunteți în Barca de Salvare?

„Nu știi, Jonah”, am zis eu. „Cum am putea să ajungem în această Barcă?”

„Pune-ți credința în Isus ca Mântuitor al tău, băiete, ca și cum ți-ai pune încrederea în barca de salvare. Spune-I că vrei să fii mântuit de El. Gândește-te la strigătul lui Petru:

SCAPĂ-MĂ DOAMNE!

Va face El asta?

Dacă Îi cer să mă primească, oare mă va refuza?

Nu, căci El a promis că va răspunde sufletului care Îl cheamă, atâta vreme cât pământul va exista.

Mai mult decât atât, toți cei ce sunt în Barca de Salvare, ajung în siguranță la țărșm, dragilor. Nici măcar unul dintre cei ce se află în Domnul Isus nu se va putea pierde.

Am îmbătrânit acum și am trăit în Barcă mulți ani, ba chiar uneori mă gândesc că mă apropii de țărșm.

Mă gândesc cu duioșie la faptul că Polly mă așteaptă, la fel și Jessy și Granny, stând stau acolo în cer, una lângă cealaltă, uitându-se cu nerăbdare după venirea mea. Ele toate sunt acolo acum,

domnișoară Hilda, și m-așteaptă așa cum m-au așteptat în acea noapte furtunoasă de August.

Când voi ajunge acolo, când Isus, Barca de Salvare mă va duce la țărșm, Jessie va juca iar de bucurie, Polly va striga din nou „Slăvit să fie Dumnezeu!”, iar Granny va adăuga iarăși frumosul „Amin”.

